

Baba Basra Sources 47

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף לט עמוד ב

גידל בר מניומי הוה ליה מחויאתה למחויי, אשכחינהו לרב הונא ולחייא בר רב ולרב חלקיה בר טובי דהוו יתבי, ומחה קמייהו. לשנה הדר אתא למחויי, אמרו ליה: לא צריכת, הכי אמר רב: כיון שמיחה שנה ראשונה, שוב אינו צריך למחות. ואיכא דאמרי, אמר ליה חייא בר רב: כיון שמיחה שנה ראשונה, שוב אין צריך למחות. אר"ל משום בר קפרא: וצריך למחות בסוף כל ג' וג'. תהי בה רבי יוחנן, וכי גזלן יש לו חזקה? גזלן ס"ד? אלא, בגזלן יש לו חזקה? אמר רבא, הלכתא: צריך למחות בסוף כל ג' וג'.

רבינו גרשום מסכת בבא בתרא דף לט עמוד ב

צריך למחות למחזיק בסוף כל ג' וג' שנים שאם לא ימחה בסוף כל ג' יכול המחזיק לומר אחרי שמחית מכרת לי וכבר החזקתי בה ג' שנים. תהי בה ר' יוחנן אמאי צריך למחות בסוף כל ג' וכי גזלן יש לו חזקה כלומר מאחר שאמר אני קניתי ממך אחר שמחית מכלל דמודי דקודם לכן באת לידו בגזלנות וכי גזלן יש לו חזקה כיון שגזלן הוא אף על פי שהחזיק בה כמה שנים אין חזקתו חזקה ומקשי' גזלן ס"ד והוא לאו גזלן הוא דהא קא טעין דזבנה ניהליה ובתורת מכירה אתאי לידיה ולא גזלן הוא אלא פריך הכי וכי בגזלן יש לו חזקה האי דכגזלן דמי דטוען שיש לו חזקה שקנאה ממנו אחרי מחאתו ולא קודם וכי מי שהוא בגזלן יש לו חזקה^א בתר דקאמר אלא ודאי אין לו חזקה ואמאי צריך למחות בסוף כל שלש:

רשב"ם מסכת בבא בתרא דף לט עמוד ב

ה"ג אמר ר"ל משום בר קפרא וצריך למחות בסוף כל ג' וג' - דאע"ג דמשמיחה שנה ראשונה שוב אין צריך למחות ה"מ בהנהו ג' אבל בסוף ג' צריך למחות עדיין דלא נהוי תלת שנים בלא מחאה דתלת שנים מיזדהר איניש בשטריה אחר המחאה טפי לא מיזדהר והכי הלכתא ואף על גב דתהי בה רבי יוחנן תמיה היה אבל ירא היה לחלוק על בר קפרא וגם ר"ח פסק כן וי"מ טעמא דצריך למחות בסוף ג' כדי שלא יטעון לאחר המחאה מכרת לי ולא נהירא דכיון דעל כרחו מודי דמעיקרא לאו בתורת מכירה נחת בה אינו נאמן לומר אחרי כן החזקתי בה בתורת מכירה.

תוספות מסכת בבא בתרא דף לט עמוד ב

וצריך למחות בסוף כל ג' - אין לפרש דטעמא שלא יאמר לקחתי אחר המחאה כדפ"ה כיון דעל כרחו מודה דמעיקרא קודם מחאה לא בתורת מכירה נחת בה אין נאמן לומר אחרי כן קניתי ועוד דא"כ שפיר קרי ליה גזלן אלא טעמא כדפ"ה משום דתלת שנים מזדהר איניש בשטריה אחר המחאה ותו לא ולהאי טעמא הא דאמר לעיל (דף לא.) אבל אכלה שית שנים אין לך מחאה גדולה מזו פליגא אהך דהכא דקאמר דצריך למחות כל ג' ונראה דכהיהא הלכתא דסתמא דגמרא קאמר לה ולא כמו שפסק ר"ח דהלכה כבר קפרא.

יד רמ"ה מסכת בבא בתרא דף לט עמוד ב

אמר ריש לקיש משום בר קפרא וצריך למחות בסוף כל שלש ושלש. כלומר דכי אמר רב כיון שמיחה פעם ראשונה שוב אינו צריך, להנך שלש שנים קאמר ולאפוקי מדגידול בר מניומי דסבר למחויי בכל שתא ושתא. מיהו צריך למחות בסוף כל שלש ושלש כי היכי דלא לשלמו ליה שלש שנים בלא מחאה. דאי אכלה שלש שנים רצופות בלא מחאה קיימא ליה חזקה בגווייהו, דמדלא מחי בהני תלת שני בתרייתא מוכחא מילתא דהך מחאה דמעיקרא לית בה מששא ומעיקרא שיקרא קטעין ואמטול הכי לא אזדהר מחזיק בשטריה. והוא הדין היבא דמיחה בתחילת כל שלש ושלש שפיר דמי דהא לא שלמי ליה שלש שנים בלא מחאה. אלא ריש לקיש עצה טובה קמ"ל דאי מחי בתחילת כל שלש נפישו להו מחאות דבד' שני בעי שתי מחאות, דכי מחי מעיקרא בתחילת שלש ראשונות צריך למחויי בתחילת שנה רביעית דלא ליחלפו להו בין מחאה למחאה שלש שנים שלימות. ואי מחי זימנא קמייתא בסוף שלש, אפילו בחמש שני נמי בחדא מחאה דסוף שלש סגיא דהא לא שלמן להו שלש שנים גביה בלא מחאה.

חדושי הריטב"א מסכת בבא בתרא דף לט עמוד ב

הדר אתי ממחי קמייהו א"ל לא צריכת. פי' לא צריכת תוך שלש, ולא פליגי אדר"ל והכי מוכח לישנא דר"ל, ואפי' למי שגורס בלא וא"ו צריך למחות בסוף כל שלש ושלש דאילו הוה פליג ריש לקיש הוה ליה למימר ר"ל אמר צריך למחות, וכל שבן לגירסי דוקני

דגרסי בוא"ו וכן דעת הגאונים ז"ל, והילכתא כר"ל ובר קפרא, דר' יוחנן מתהא הוא דתהי ולא פליג, וטעמא דר"ל משום דכל שלא חזר ומיחה ושתק שלש שנים הוכיח סופו על תחלתו כי שלא כדין מיחה.

בעל המאור מסכת בבא בתרא דף כ עמוד א

וכן הא דאמרינן צריך למחות בסוף כל שלש ושלוש נראה לי הטעם דלא ליטעון ולימא לבתר מחאה זבנתה מינך ומעיקרא לפירות ירדתי ואי טעין הכי טענתו טענה ואי לא לא טענינן ליה אכן והרב שמואל רומארוג"י ז"ל דחה זה הטעם ואמר לא נהירא דכיון דעל כרחו מודה דמעיקרא לאו בתורת מכירה נחת בה אינו נאמן לומר אח"כ בתורת מכירה החזקתי בה אח"כ ואני תמה מנא ליה לרב ז"ל דין זה אי קסבר דלגבי חזקה בתר מעיקרא אזלינן כגון הא דאמרינן אין מחזיקין בנכסי קטן אפי' הגדיל וכגון מעשה דרבה בר שרשום דאמר ליה רבא לקוחה היא בידי לא מצית אמרת דהא נפק עלה קלה דארעא דיתמי היא אלמא כיון דמעיקרא בתורת משכנתא אתאי לידי לא מהימן תוב למימר לקוחה היא בידי אחר מיכן אכתי אין הנדון דומה לכל הראיות הללו דקטן והגדיל איכא למימר שניא מלתא דקטן משום דלא ידע במילי דאבוה והוא הדין נמי משכנתא כיון דשכונה גביה ובשטרא נחת לה לגופה דארעא קמה לה לחזקה קמייטא עד שיביא ראיה שלקחה אח"כ אבל הכא ה"נ דמצי אמר מעיקרא לפירות ירדתי ובלא שטרא ובתר מחאה זבנתה מינך בשטרא ואכלתה שני חזקה ואירכס דהא אמר רב זביד אם טעין ואמר לפירות ירדתי נאמן והיינו דאמרינן צריך למחות בסוף כל שלש ושלוש ואין זה דומה לאריס שהאריס אריסותו מוכחת עליו שהוא אריס לכולה בית אב דהא תלמוד לומר ירד מאריסתו יש לו חזקה ועוד שהאריס דומה לשותף וכיורד לגוף הקרקע ברשות ולפיכך אינו יכול להחזיק אבל היורד לפירות יכול הוא לאחר מיכן להחזיק הילכך זה הטעם שדחה זה הרב ז"ל הוא הנכון בעיני והטעם שפי' הוא משום דתלת שנים מזדהר איניש לבתר המחאה בשטריה טפי לא מזדהר איכא עלה קשיא מההיא דאמרי' לעיל בגמ' והני מילי דאכלה [ז'] שני דקדים חזקה דהאי לשטרא דהאי אבל אכלה שית שנין אין לך מחאה גדולה מזו ואם כדברי הרב מה הועילה זו המחאה שיש חזקה אחריה ואם מפני שהשטר קיים אטו מחאה מי לא עסקינן שמיחה בשטר ועוד שהמחאה אין צריך לומר בה כתובו אבל לדין לא קשיא מידי דהא אמרינן דצריך לטעון ולומר לאחר המחאה לקחתיה ואי לא טעין לא טענינן ליה והכא במאי עסקינן בדלא טעין דהא קא אמר מפלניא זבנתה ולא אמר מינך זבנתה ולאחר השטר אם קנאה מאותו פלניא לא תועיל לו קנייתו שהרי קדמו בעל השטר ואף על פי שהרב ר' שמואל ז"ל טרח בפירושו להעמיד דבריו אני כתבתי מהנראה לי.

מלחמת ה' מסכת בבא בתרא דף כ עמוד א

אמר הכותב הרי זה בא ללמד ונמצא למד שעיקר הטעם כדברי הרב רבי שמואל שאילו היה נאמן אדם לומר מעיקרא לפירות ירדתי ואח"כ לקחתיה ממך ונאמן לומר לו ללוקח מינך זבנתה ואכלתה שני חזקה ומעיקרא לפירות הורדינן אותו מוכר והב"ע דלא טען דהא קאמר מפלניא זבנתה ולא קאמר מינך זבניתה כמו שכתב בעל המאור ז"ל א"כ יהא נאמן לומר מיניה זבנתה הא שית שנין מגו דאי בעי אמר מינך זבנתה הא ארבע שנין ומעיקרא לפירות ירדתי אלא ש"מ כיון שעל כרחו מודה מחמת מחאתו של זה דמעיקרא ברשות ירד אינו נאמן מחמת טענה זו לומר אח"כ לקחתיה ולא מפני טענתו זו הצריכו למחות בסוף כל שלש ושלוש אלא מפני הטענה שפי' ה"ר שמואל משום דא"ל לא אזהרי בשטרי אלא שלש שנים אחר מחאה סוף חזקה בתחלה כל שאכלה ג' שנים בשופי לא מזדהר בשטרי חוב וא"ת התם נמי לימא הכי כיון שקודם שנגמרה חזקתו מכרה לאחר בשטר וזה שמע היה לו ליזהר לעולם בשטרו דבשלמא בשלא מכר אף על פי שמיחה שלש ראשונות אם לא מיחה בג' אחרונות סבר כיון שאינו תובע אותו בדין זה שלש שנים כבר חזר בו מאותה מחאה ונזכר שיש לו שטר לפיכך אינו נזהר בו אבל כשמכר ויש למכירתו קול היה ליזהר לעולם בשטרו שאין המחאה שוב על המוכר שהרי יצאה שדה מרשותו וא"א לומר בשלא מיחה הלוקח לא נזהר בשטרו שלא עלה מעולם על דעת שלא יתבענו הלוקח דודאי לא שדי זוזי בכדי לפיכך היה לו ליזהר בשטרו שהרי הוא יודע שיתבענו הלוקח בדין שזהו הטעם לכל המחאות והחזקות וקרוב אני לומר שאף ביורש אם מיחה אביו ומת הוא הדין והוא הטעם דכיון דראשון מיחה וזה אינו בא אלא מכחו בטלה חזקה הראשונה ועל דעת מחאתו של ראשון זה שותק מה שאין כן במוכר עצמו שלא מיחה שהוא כחוזר בו ממחאתו כדאמרינן במערער שלא מחמת טענה ראשונה לפי' אמר אבל שית אין לך מחאה גדולה מזו והוא שיש עדים באכילת כל השש אבל אם לא היו שם עדים אלא על ג' נאמן לומר מיניה זבניתה הא שית שנין מגו דאי בעי אמר מינך זבנתה והוי יודע שאינו חולק בעיקר הדין שבדאי נאמן לומר חזרתי ולקחתיה ממך ומעיקרא לפירות ירדתי אבל לא מחמת טענה זו עצמה אלא מגו דיכול למימר מתחלה בתורת מקח ירדתי ולא אזהורי בשטרי אלא שלש שנים אחר מחאה כדברי ה"ר שמואל ז"ל והוא עצמו לא חלק בזה אלא שיאמר שמי שפירש שמפני טעם זה הצריכו למחות כל ג' ושלוש טענה שאינו נאמן בטענה זו א"כ מחמת טענה אחרת כלומר מדין מגו ולפיכך בההיא עובדא דלעיל כיון שלא היה יכול לומר לא אזהרי בשטרי לא היה נאמן אח"כ לומר חזרתי ולקחתיה כמו שפירשנו ומצינו בירושלמי צריך ליעור על כל ג' וג' שנים גדול בר מניומי ה"ל עובדא והוון דיינין רבי חלקיה בר טובי ורב הונא וחייא בריה דרב אמר לון חייא בריה דרב כן אמר אבא מכיון שעדר עמו ג' שנים ראשונות שוב אינו צריך ליעור פי' היינו עובדא דבגמרא דילן והיינו דקאמר כיון שמיחה שנה ראשונה שוב

אינו צריך למחות כלומר לעולם שלא כדברי רוב המפרשים ותני כן היה אוכל שדה שש שנים ועדר עמו ג' שנים ראשונות אמר לו אתה מכרתו לי אתה נתתו לי במתנה אינה חזקה פי' היינו ברייתא דאמר חייא בר רב חנינא ושנויה היא בתוספתא היה אוכל שדה שש שנים עדר עמו ג' שנים ראשונות ובאחרונה אמר לו אתה מכרתו לי אתה נתתו לי במתנה אם מחמת טענה הראשונה ערער אינה חזקה שמע שמואל ואמר אם מזו אין אנו מניחין לגדולי א"י כלום כלומר שאינן נזהרין בשטרותיהן אלא ג' שנים אחר מחאה ואם אתה אומר שוב א"צ למחות לעולם לא שבקת חיי לכולהו עתירי דירושלמי ואלו לטעמו של בעל המאור ז"ל אין גדולי א"י נפסדים כ"כ שאין הכל יורדין לפירות וחוזרין ולוקחין וגם זה מוכיח כדברי ה"ר שמואל ז"ל וכן מה שחלק בין יורד בתורת משכנתא בין יורד לפירות אין בו טעם כעיקר ולא תהא חזקת הקרקעות גדולה מן המטלטלין שברשותו וכל היכא דאיכא עדי פקדון וראה אפילו אחר דלאו אומן אין לו חזקה בהן לעולם כדאיתא לקמן בהדיא וכמו שהסכימו הגאונים ז"ל כולם וזו ראייה גמורה וכ"ש שמשנתנו האומנין האריסין והאפוטרופין אין להם חזקה ודאי כולה בחזקת ג' שנים נשנה כענין ששנו בברייתא ראה עבדו ביד אומן או אפילו בקרקע נהגו כן להיות אומן יורד ודר בבית עד שישלים בנינו ובזו אמרו בגמרא אי איכא עדים אחר אמאי יש לו חזקה הא למדנו שאע"פ שלא ירד לגופה של קרקע במשכונא אלא שירד לה ברשות בלבד דומיא דאומן מכיון שירד בעדים אין לו חזקה דהא איכא עדים וראה וכן כולה שמעתא דאומן בין בחזקת ג' שנים כגון העבדים בין בחזקת תפיסה מיד כגון במטלטלין היא אמורה וכענין הברייתא דקתני ראה עבדו ביד אומן וטליתו ביד כובס שהדין בשניהם שקול ושוה הוא וגרסינן לקמן בפירקין גבי הא דאמר רב אשת איש צריכה למחות ואוקמה רב יוסף כגון מקצת חזקה בחיי הבעל וג' שנים אחר מיתת הבעל מגו דמצי אמר מינה זבניתה ואכלת שני חזקה כי קא' לה נמי אנא זבניתה ניהליה ואנא זבנתה מינה מהימן וא"ת שנאמן אדם לומר אחר מחאה לקחתיה ומעיקרא לפירות ירדתי היאך אמר רב אשת אישה צריכה למחות דמשמע שצריכה למחות כשהיא אשת איש והלא אין מחאתה בחיי הבעל מועלת לה כלום בכך ועוד למה לי למימר מגו דמצי אמר וכו' לוקמה דהא דרב בדטעין הכי מינך זבנתא ומן הבעל ירדתי לפירות אלא מחוורתא דשמעת' דאי ירד בה כשהיתה אשת איש לפירו' מחמת הבעל לעולם אין לו חזקה כדון קטן והגדיל ואכלה שלש שנים משהגדיל וכן כל היורד ברשות והכא הכי קאמר מתוך שיכול לומר לאחר מיתה ירדתי בה בשלא הביא עדים אלא של שלש שנים יכול לומר מחיים נמי לקחתי' ואילו מיתה כשהיא אשת איש הרי נודע הדבר שיורד בה כשהיא א"א ושוב אין לו חזקה לעולם ולהכי קאמר צריכה למחות כשהיא אשת איש משום שמא יחזיק עליה לאחר מיתת הבעל ותהא היא צריכה להביא עדים שמחיי ירד ואם הזמינה עליו עדים שירד בה בחיי הבעל די לה בכך וזו היא מחאתה ובזה יש לרב רבינו שמואל ז"ל דרך אחרת והפי' שפירשנו הוא הנכון:

הגהות מיימוניות הלכות טוען ונטען פרק טו הלכה ז

[ח] מכאן פסק ר"י דלית הלכתא כבר קפרא דאמר צריך למחות בסוף כל שלש דהא סתמא דתלמודא קאמר הכי אבל אכלה שית שנין אין לך מחאה גדולה מזו אף על גב דלא מיחה בסוף ג' והכי הלכתא דסתמא דתלמודא קאמר לה ודלא כפר"ח שפסק כבר קפרא כדלעיל ספי"א וריצב"א פירש דלא פליגי דשאני הכא דכיון שהשטר בידו חשיב מחאה בכל שעה ועוד יש לחלק וליתן טעם דלא פליגי עיין בתשובה שהשבתי וכן מתוך לשון רשב"ם משמע פרק חזקת הבתים שפוסק כבר קפרא בההיא דאכלה שית ע"כ:

רא"ש מסכת בבא בתרא פרק ג סימן ח

ח ההוא דאמר ליה לחבריה מאי בעית ליה בהאי ארעא אמר ליה מפלניא זבינת' ואכלתיה שני חזקה א"ל והא נקיטי שטרא דזבנא לי מארבע שנין א"ל מי סברת שני חזקה תלת שנין קאמינא שני חזקה טובא קאמינא אמר רבא עביד איניש דקרי לשני טובא שני חזקה ואי מייתי סהדי שהחזיק בה שבע שנין מחזקינן ליה בגוה ולא מיקרי טוען וחוזר וטוען וה"מ דאכלה ז' שנין דקדמה חזקה דהאי לשטרא דהאי [דף לא ע"א] אבל אכלה שית שנין אין לך מחאה גדולה מזו מה שמכרה לאחר קודם שנגמרה חזקתו והיה לו ליזהר בשטרו והוא שהמכר היה בשטר דאית ליה קלא אבל בעדים בלא שטר לית ליה קלא^ב כמו מחאה^ג ואף על גב דאמר לקמן (דף לט ב) צריך למחות בסוף כל שלש ושלוש התם היינו טעמא שאם ישתוק שלש שנים נראה כחוזר בו מן המחאה אבל הכא כיון שמכרה לאחר אי אפשר לחזור מן המחאה שאפילו אם יודה שהיתה מחאתו שלא כדון והשדה של המחזיק אין בדבריו כלום לחוב ללוקח כדתינא בתוספתא^ד הלוקח מן הלוקח אף על פי [שהלוקח הראשון] אומר גזולה היתה בידי לאו כל הימנו לאבד זכותו של זה ועוד ה"ט שצריך למחות בסוף כל שלש^ה דעיקר המחאה מאי היא למחר תבענא ליה בדינא וכיון דעברו שלש שנים אחרי המחאה ולא תבעיה בדינא ומימחא נמי לא מחי מתייאש מתביעתו ולא מזדהר בשטרא ותולה מחאתו בדברי הבאי אבל כשעושה מעשה ומכרו לאחר אין להתיאש ולתלות המכירה בדברי הבאי ויש לו ליזהר בשטרו ואם תאמר ואפילו לא הביא עדים אלא על שלש שנים יהא נאמן לומר לקחתיה קודם ממך במיגו דאי בעי אמר ממך זבינתא ויש לומר דאין זה מיגו טוב דבשעה שטען מפלניא זבינתא לא ידע שהיה ביד זה שטר קנייה^ו והיה ירא שאם יאמר שלקחו ממנו יתבענו המוכר לדין:

חדושי הרמב"ן מסכת בבא בתרא דף ל עמוד ב

ואיכא דקשיא ליה הכא מההיא דאמרינן לקמן (ל"ט ב') וצריך למחות בסוף כל שלש ושלוש, ופי' הרב ר' שמואל ז"ל דלא ליטעון ולימא שטרא הוה לי ולא אזדהרי ביה בתר מחאה תלת שנין דתלת שנין מזדהר איניש בשטריה בתר מחאה טפי לא מזדהר, וכיון שכן מאי האי דאמרינן הכא אין לך מחאה גדולה מזו והא איכא חזקה בתר מחאה, ולא מילתא היא, דכי אמרינן הכי הני מילי בשלא מכרה לאחר שהמחזיק סבור כיון שלא חזר ותבעני ולא מיחה בי נזכר שיש לי שטר ולא יעמידני לעולם בדיון לפיכך אינו נזהר בשטרו, אבל כשמכר ואי אפשר לומר האיל ולא מיחה בי ולא נזהרתי בשטרי שסבור הייתי שלא יעמידני בדיון, שהרי הדבר ידוע שהלוקח יתבענו שהרי הוא סבור שהיא שלו ולא מכרה הראשון, שאם היה סבור שמכרה למחזיק לא היה לוקח, ומיהו כשהלוקח אין לו קול כגון מכר שדותיו סתם דלקמן (מ"ב א'), צריך הוא למחות שהרי אין הלה יודע בו כדי שיזהר בשטרו.

חדושי הרשב"א מסכת בבא בתרא דף ל עמוד ב

וה"מ דאכלה שבע אבל שית אין לך מחאה גדולה מזו, וא"ת אפי' שית נמי תיהו חזקה כיון דשוב לא מיחה וכדאמרי' לקמן (ל"ט ב') וצריך למחות בסוף כל שלש ושלוש, ו"ל דהתם דוקא בשלא מכרה המערער לאחר דהשתא איכא למימר כיון ששתק לבסוף ג' שנים ולא מיחה הרי זה גלה שמחאתו הראשונה לשקר היתה וחזר בו והודה ולפיכך גם המחזיק לא נזהר בשטרו אחר ששתק ג' שנים ולא חזר למחות, אבל כאן לא תהא שתיקתו גדולה מהודאתו שהרי שנינו בתוספתא הרי שמכר את השדה וחזר ואמר גזולה היא בידי לא כל הימנו לאבד זכותו של זה, וא"ת הלוקח השני בעצמו לא מיחה וכיון שלא מיחה הודאה היא ממנו ולפיכך לא נזהר לוקח ראשון בשטרו, לא היא דכיון דשדה זו בפירוש מכר לו ראובן יודע הוא לוקח ראשון דלא קנאה יהודה זה הלוקח השני עם היותו יודע שמכרה כבר לשמעון זה, ואף על פי שהוא שותק לא מחמת הודאה אלא שהוא טרוד בענינים אחרים או שבוטח בעצמו שלא למחות, שאין הלוקח טוען שלקחה ממנו ואם מחמת ראובן הרי מיחה כשמכרה דאין לך מחאה גדולה מזו, וא"ת אפי' שית מפני מה אינו נאמן דלדידיה מכרה מגו דאי בעי אמר מינך זבינתה ואכלתיה שני חזקה, זו היא שאמרת שזה כשהשיבו מתחלה לתומו השיבו ולא היה יודע מאיזו טענה בא עליו והיה חושב לומר האמת שמראובן קנאה ואכלה שני חזקה ואילו אמר מינך זבינתה שמא אינה של זה המערער ונמצא מתחייב בטענתו עם ראובן שמכרה לו:

חדושי הריטב"א מסכת בבא בתרא דף לא עמוד א

אבל אכלה שש או פחות אין לך מחאה גדולה מזו. פי' דשטרו של שני שהיה בתוך שלש שנים הראשונות הוא חשוב כמחאה גמורה, וקשיא להו לכולהו רבנן דאפילו לא תהא המחאה גדולה ממכירה זו, מ"מ הרי חזר והחזיק שלש שנים אח"כ וקי"ל דצריך למחות בסוף כל שלש, וי"ל דהתם הוא במחאה גרידתא דכיון דשתק בשלש אחרונות הרי הוא כאילו הודה שחזקתו כדיון מתחילה, אבל זה לאחר שמכרה אין שתיקתו ולא הודאתו כלום והוה ליה לאזדהורי בשטריה לעולם כי יודע הוא באמת כי הלוקח יתבענו, כי אף על פי ששתק הלוקח ולא מיחה אין זו הודאה שלקחה המחזיק כדיון שהרי הוא אינו יודע בדבר כלום, וא"ת עוד ולמה אין המחזיק נאמן כי הוא לקח קודם לזה מיגו דאי בעי אמר מינך זבינתה ואכלתיה שני חזקה, וי"ל שאילו לא השיב לו כלום עד שראה שטרו היה כאן מיגו אבל כבר טען שלקח מיעקב קודם שראה שטרו של זה והיאך היה [יכול] לטעון באותה שעה מינך זבינתה והוא לא ראה זכותו ואולי אין לו בה כלום ויבא מי שמכרה לו ויוציאנה ממנו והיאך יניח הודאי מפני הספק, אין זה מיגו.